

Sygnatura akt I C 598/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Klimczak

Protokolant: stażysta Jarosław Wróblewski

po rozpoznaniu w dniu 10-08-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. O.**

przeciwko (...) **SA z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 32.000 zł (trzydzieści dwa tysiące złotych), z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.07.2015r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. koszty procesu pomiędzy stronami stosunkowo rozdziela i wobec tego zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 645,92 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Koninie) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa od:
 - powódki kwotę 313,47 zł,
 - pozwanego kwotę 182,53 zł;
5. zwraca powódce kwotę 496 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki.

SSO Mariola Klimczak

I C 598/15

UZASADNIENIE

Powódka A. O. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 87.000,00 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 3.06.2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, ewentualnie według załączonego spisu kosztów. W uzasadnieniu podała, że dochodzona kwota stanowi zadośćuczynienie, dochodzone na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., w związku wypadkiem komunikacyjnym, który miał miejsce w dniu 23.06.2002 roku w następstwie, którego zginął syn powódki - M. O.. Sprawca tego wypadku, w dniu zdarzenia, korzystał u pozwanego

z ochrony ubezpieczeniowej od następstw nieszczęśliwych wypadków posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., w odpowiedzi na pozew, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podał, że w dniu 7.08.2003 roku powódce zostało już wypłacone odszkodowanie na podstawie art. 446 § 3 k.c. w kwocie 15.000,00 zł, która to kwota w tamtym czasie miała większą siłę nabywczą i stanowiła znaczną pomoc dla powódki. Z kolei na podstawie decyzji z dnia 2.06.2015 roku pozwany wypłacił powódce kwotę 13.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 k.c. W tym stanie rzeczy, w ocenie pozwanego, powódce nie przysługuje zadośćuczynienie w dochodzonej kwocie. Ponadto pozwany podniósł, iż od wypadku upłynęło dużo czasu, co powoduje zmniejszenie poczucia krzywdy i straty, albowiem „czas leczy rany”.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23.06.2002 roku, w miejscowości M., M. B. umyślnie naruszył zasadny bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...), o nr rej. (...), wyjeżdżając z drogi podporządkowanej na prawidłowo oznakowane skrzyżowanie z drogą posiadającą pierwszeństwo przejazdu, nie udostępnił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem osobowym S. M., co doprowadziło do zderzenia obu pojazdów. Na skutek opisanego zdarzenia obrażeń cięła doznał pasażer pojazdu – M. O., syn powódki. Prawomocnym wyrokiem z dnia 25.02.2004 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy w T., w sprawie II K (...), M. B. został uznany winnym popełnienia powyżej opisanego czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 k.k. Sprawca wypadku, w dniu zdarzenia, korzystał u pozwanego z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia (bezsporne, polisa OC - akta likwidacji szkody).

Powódka w dniu śmierci syna miała 46 lat, obecnie jest w wieku 60 lat. Pozostaje w związku małżeńskim, posiadała troje dzieci, zmarły syn był drugim w kolejności z urodzonych przez nią dzieci. M. O. w chwili śmierci miał 21 lat, w maju 2002 roku zdał maturę i zamierzał podjąć studia zaoczne na uczelni w K.. Mieszkał w K. z rodzicami i młodszym bratem K. (w dniu wypadku 14 – letnim). Córka powódki była już samodzielna i mieszkała poza domem rodzinnym (w N.). Powódka pracowała od wielu lat jako siostra PCK – opiekowała się osobami chorymi. Na wiadomość o wypadku z udziałem syna pojechała wraz z mężem do szpitala z nadzieją, że syn przeżył. Gdy dowiedziała się, że syn nie żyje nie docierało to do niej. Podano jej zastrzyk uspokajający. Wróciła do domu, o śmierci syna poinformowała rodzinę. Wraz z mężem i rodziną zorganizowali pogrzeb. Po pogrzebie codziennie chodziła na cmentarz, przyjmowała leki uspokajające zalecane przez lekarza rodzinnego, była otumaniona, nie zawsze mogła spać. Po śmierci syna przez okres jednego miesiąca korzystała ze zwolnienia lekarskiego, potem wróciła do pracy. Bardzo traciła na wadze, schudła 13 kg. W marcu 2003 roku straciła przytomność i po tym przez 2 miesiące korzystała ze zwolnienia lekarskiego. W maju 2003 roku w związku ze stanami depresyjnymi rozpoczęła leczenie psychiatryczne i podjęła spotkania z psychologiem. Po dwóch spotkaniach z psychologiem odmówiła pracy terapeutycznej, albowiem w jej ocenie więcej dawały jej rozmowy o synu z jej podopiecznymi. Wróciła do pracy. Po pół roku straciła przytomności i wówczas przez 9 miesięcy korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Potem starała się wrócić do pracy z uwagi na sytuację materialną rodziny. Z uwagi na stan zdrowia w 2007 roku zdecydowała się przejść na świadczenie przedemerytalne. Leczenie psychiatryczne powódka kontynuuje do dnia dzisiejszego. Codziennie wraca wspomnieniami do zmarłego syna.

Na skutek zdarzenia z dnia 23.06.2002 roku powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w sferze psychicznej w wysokości 5 %. Po śmierci syna wystąpiła u niej ostra reakcja na stres. Była zdezorientowana, niedowierzała, miała poczucie osłabienia, obniżony nastrój. Po upływie około pół roku doszło u powódki do dekompensacji stanu psychicznego i rozwinął się pełno obrazowy zespół depresyjny: utrata zainteresowań i zadowolenia z codziennych aktywności, myśli samobójcze, obniżony nastrój, zahamowania aktywności, drażliwość w kontaktach społecznych. U powódki zaburzenia posttraumatyczne utrzymywały ok. 1,5 roku w nasilonym obrazie, potem znacznie zmniejszyły się ich nasilenie, obecnie się nie utrzymują. Aktualnie stan psychiczny powódki, jej aktywność życiowa i społeczna nie budzą zastrzeżeń. Po przebyciu reakcji żałoby powódka na 5 lat powróciła do pracy

zawodowej. Nadal przyjmuje leki uspokajające. W ocenie biegłej psychiatry najprawdopodobniej uzależniła się od tych leków, wobec uzależnienia jest krytyczna, ale lepiej się czuje po przyjęciu tych lekarstw- nie stosuje dużych dawek.

Decyzją z dnia 6.08.2003 roku pozwany wypłacił powódce kwotę 15.000,00 zł – tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 3 k.c., przyjmując, że na skutek śmierci syna ulegała znacznemu pogorszeniu sytuacja życiowa powódki, głównie z uwagi na stan jej zdrowia. Stan zdrowia powódki pozwany ustalił w oparciu o opinię psychiatryczną z dnia 15.07.2003 roku, wydaną przez lekarza psychiatrę B. U., która po przebadaniu powódki podała, że w związku ze śmiercią syna u powódki rozpoznaje relację depresyjną sytuacyjną. Pismem z dnia 20.05.2015 roku powódka zgłosiła pozwanemu szkodę do likwidacji, wnosząc o wypłatę zadośćuczynienia w kwocie 120.000,00 zł za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią syna. Pozwany decyzją z dnia 2.06.2015 roku wypłacił powódce kwotę 13.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: opinię sądowo- psychiatryczną biegłej M. R. (k. 70 – 74), zeznania świadków – K. O. (k. 48v) i W. O. (k. 49), zeznania powódki (k. 98 – 99), dokumentację medyczną (k. 13-19), wyrok Sądu Okręgowego w K.z dnia 25.06.2004 roku (k. 20) i Sądu Rejonowego w T. z dnia 25.02.2004 roku (akta likwidacji szkody), dokumenty akt likwidacji szkody.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki i świadków K. O. i W. O., gdyż zeznania te są rzeczowe, logiczne i korespondują ze sobą, a nadto znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Poza tym brak było dowodów przeciwnych, które zaprzeczałyby prawdziwości twierdzeń powódki i świadków.

W ocenie Sądu opinia sądowo – psychiatryczna sporządzona przez lekarza psychiatrę M. R. była jasna i logiczna, a jej wnioski należyte i wyczerpująco uzasadnione. Z opinii tej wynikało, że na skutek zdarzenia z dnia 23.06.2002 roku powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w sferze psychicznej w wysokości 5 %. Po śmierci syna wystąpiła u niej ostra reakcja na stres. Po upływie około pół roku doszło u powódki do dekompensacji stanu psychicznego i rozwinął się pełno obrazowy zespół depresyjny, który w nasilonym stadium utrzymywał się ok. 1,5 roku, potem znacznie zmniejszyło się jego nasilenie, obecnie nie utrzymuje się. Obecnie stan psychiczny powódki, jej aktywność życiowa i społeczna nie budzą zastrzeżeń.

Wartość dowodowa dokumentów zgromadzonych w sprawie nie budziła zdaniem Sądu wątpliwości i nie była przez strony kwestionowana.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że sprawca wypadku, w wyniku którego zmarł M. O., w momencie zdarzenia kierował pojazdem, objętym umową ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Zgodnie zaś z art. 822 § 1 k.c., w brzmieniu obowiązującym w dniu wypadku, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie z kolei z obowiązującym w dniu wypadku § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz. U. z 2000 roku, Nr 26, poz. 310 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Powódka jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia o zadośćuczynienie wskazała art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c.

Rozstrzygając kwestię odpowiedzialności pozwanego w kontekście roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez osoby bliskie zmarłego, Sąd podzielił ugruntowane już stanowisko Sądu Najwyższego, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi

rodzinnej i uzasadnić przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (por. uchwała SN z 22 października 2010 roku, sygn. III CZP 76/10, Lex nr 604152, z dnia 13 lipca 2011 roku, sygn. III CZP 32/11, Lex nr 852341, wyroki SN z dnia 11 maja 2011 roku, sygn.

I CSK 621/10, Lex nr 848128 i z dnia 15 marca 2012 roku, sygn. I CSK 314/11, Lex nr 1164718). Ponadto zarówno artykuł 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) – w brzmieniu sprzed dnia 11 lutego 2012 roku – jak i poprzednio obowiązujący przepis § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz. U. Nr 26, poz. 310 ze zm.) nie wyłączały

z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. (por. uchwała SN z 19 stycznia 2007 roku, sygn. III CZP 146/06, Lex nr 207713 oraz uchwała SN z 20 grudnia 2012 roku, sygn. III CZP 93/12, Lex nr 1267081, uchwała SN z dnia 7 listopada 2012 roku, sygn. III CZP 67/12, OSNC 2013/4/45). Jak wskazał Sąd Najwyższy w ww. orzeczeniach, uprawnienie osoby trzeciej do żądania od ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu ubezpieczenia pojazdu mechanicznego powstaje wówczas, gdy posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani zgodnie z przepisami prawa cywilnego do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu – szkodę szeroko rozumianą, obejmującą zarówno uszczerbek majątkowy, jak i niemajątkowy. Ta regulacja jest wyrazem woli ustawodawcy zapewnienia osobie trzeciej możliwie pełnej kompensaty szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego. Nie ma więc podstaw do uznania, że zadośćuczynienie za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c. jest wyłączona z zakresu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Stanowisko to pozostaje miarodajne niezależnie od tego, pod rządem którego

z przepisów zapadły konkretne orzeczenia. Z powołanych uchwał i wyroków, wydanych

w sprawach, w których zawsze pozwanymi byli ubezpieczyciele, wynika, że Sąd Najwyższy pośrednio, lecz bez wątpliwości i konsekwentnie uznawał, iż oparte na art. 448 k.c. roszczenia osób bliskich zmarłego w wypadku komunikacyjnym są objęte ochroną ubezpieczeniową

z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Reguła, że odpowiedzialność ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej jest wyznaczana przez zasadę i zakres odpowiedzialności ubezpieczonego, może być skorygowana przez przepisy o ubezpieczeniach. Wyrazem tego było wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczyciela w wypadkach enumeratywnie wymienionych w § 13 rozporządzenia z dnia 24 marca 2000 roku; wyłączeniem nie objęto rozważanego świadczenia – podobnie, jak nie zawiera go dzisiejszy art. 38 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Badając zasadność żądania dochodzonego przez powódkę należy zważyć, że podstawa faktyczna roszczenia dochodzonego w niniejszym procesie (w którym Sąd bada „jedynie” krzywdę doznaną przez powódkę po śmierci syna) nie jest tożsama z podstawą faktyczną w oparciu, o którą powódka otrzymała już odszkodowanie w oparciu o art. 446 § 3 k.c. Nie mniej ustalając wysokość zadośćuczynienia na rzecz powódki w niniejszej sprawie, nie można pominąć otrzymanego już przez powódkę odszkodowania, które w okolicznościach niniejszej sprawy, w pewnym zakresie złagodziło poczucie krzywdy. Istotnym dla oceny wysokości należnego zadośćuczynienia jest zakres krzywd, jaki został już powódce zrekompensowany odszkodowaniem wypłaconym przez pozwanego w 2003 roku. Otóż z dokumentów akt postępowania likwidacji szkody jednoznacznie wynika, że wypłacone powódce odszkodowanie obejmowało rekompensatę głównie za krzywdy związane ze stanem jej zdrowia, będącego następstwem śmierci syna. W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że krzywdy powódki związane z jej stanem zdrowia po śmierci syna, cierpienia związane z poczuciem straty i osamotnienia - oceniane w aspekcie znacznego pogorszenia sytuacji życiowej - zostały już zrekompensowane przez pozwanego w 2003 roku. Dokumentacja z akt likwidacji szkody wskazuje, że w tym postępowaniu w sposób wnikliwy zbadano wpływ śmierci syna na stan zdrowia powódki i ustalenia te przyjęto

przy określaniu wysokości należnego powódce odszkodowania. Treść opinii sąдово- psychiatrycznej sporządzonej na potrzeby postępowania likwidacji szkody, po porównaniu z treścią opinii sądowopsychiatrycznej sporządzonej w niniejszym postępowaniu przez biegłą M. R., nie daje podstaw do stwierdzenia, że od czasu wydania pierwszej z wymienionych opinii stan zdrowia powódki, mający związek ze śmiercią syna, uległ istotnemu pogorszeniu. Zaznaczyć przy tym należy, że wypłacona powódce w 2003 roku kwota posiadała większą wartość niż nominalnie obecnie, biorąc pod uwagę chociażby przeciętne miesięczne wynagrodzenie w wymienionych latach (które w II kwartale 2003 roku wynosiło 2.141,00 zł) i porównując z przeciętnym miesięcznym wynagrodzeniem w I kwartale 2016 roku w wysokości 4.181,49 zł.

W tym miejscu należy zważyć, że choć okoliczności powołane przez powódkę w podstawie faktycznej żądania zgłoszonego w niniejszym postępowaniu w znaczącym stopniu pokrywają się z okolicznościami będącymi przedmiotem ustaleń w postępowaniu likwidacji szkody, to podstawa prawna żądania zgłoszonego w rozpoznawanej sprawie jest różna od tej, na jakiej wypłacono powódce odszkodowanie w 2003 roku. W niniejszym postępowaniu podlega ocenie Sądu rozmiar krzywd doznanych przez powódkę w związku z zerwaniem więzi rodzinnej na skutek śmierci syna, która to więź, w utrwalonym już orzecznictwie, jest uznawana za dobro osobiste prawie chronione, którego naruszenie rodzi roszczenia odszkodowawcze.

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że spowodowanie śmierci M. O. naruszyło dobra osobiste powódki. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca z pokrewieństwa, podlega ochronie prawnej. Dotyczy to ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Więż ta odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny poczucie stabilności, bezpieczeństwa, wzajemne wsparcie, pomoc. Zerwanie tej więzi stanowi zatem naruszenie dóbr osobistych członków tej rodziny.

Zgodnie z art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepisy prawa nie ustanawiają żadnych kryteriów, na podstawie których winno być ustalane zadośćuczynienie. Wypracowała je natomiast judykatura, a zwłaszcza orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wskazuje ono, że zadośćuczynienie ma kompensacyjny charakter, w związku z czym musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, m.in. wieku poszkodowanego, czasu trwania cierpień, trwałości i skutków, od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1999 roku, sygn. I CKN 1145/99, niepubl.; orz. Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 1972 roku, sygn. II CR 57/72, OSNCP 1972/10/183; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1969 roku, sygn. I PR 224/69, OSNCP 1970/6/111).

Śmierć syna spowodowała u powódki szkodę na osobie (krzywdę), przeżywaną nie tylko w chwili powzięcia wiadomości o tej śmierci. Więż między rodzicami a dziećmi jest jedną z silniejszych więzi międzyludzkich. Zerwanie tej więzi przez śmierć dziecka stanowi trudne do wyobrażenia poczucie pokrzywdzenia i nasilenie cierpienia, trudnego do opisanie. Każdy rodzic ma bowiem prawo do wychowania swojego dziecka, obserwowania jego dorastania, wchodzenia w dorosłość i jak najdłuższego towarzyszenia dziecku w jego życiu. Wypadek odebrał powódce możliwość korzystania z tych wartości. Powódka bardzo przeżyła śmierć syna. W związku ze śmiercią syna wystąpiła u niej reakcja depresyjna, poczucie straty i krzywdy, która wymagała leczenia psychiatrycznego. Obecny stan psychiczny powódki, jej aktywność życiowa i społeczna nie budzi zastrzeżeń. Powódka wprawdzie przyjmuje jeszcze leki uspokajające, ale wynika to z uzależnienia od tych leków (dowód: opinia biegłej R.).

Powódka w okresie żałoby po śmierci syna uzyskiwała wsparcie w bliskich, a po przebyciu żałoby na okres 5 lat powróciła do pracy zawodowej, pomimo iż naturalnie nadal odczuwała smutek i żal po stracie syna.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał roszczenie powódki za zasadne do kwoty 45.000,00 zł. Dalej idące roszczenie byłoby - w ocenie Sądu - nadmiernie wygórowane, w szczególności mając na względzie odległość czasową od zdarzenia z dnia 23.06. 2002 roku.

Wobec powyższego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 32.000,00 złotych, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia zapłaty, a w pozostałym zaś zakresie oddalił powództwo jako bezzasadne.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powódka swe roszczenie zgłosiła pozwanemu pismem z dnia 29.05.2015 roku (powódka nie wykazała daty doręczenia tego pisma pozwanemu). Sąd przyjął, że pismo to zostało doręczone pozwanemu w najpóźniej dniu 1.06.2015 roku, skoro pismem z dnia 2.06.2015 roku pozwany przyznał powódce zadośćuczynienie w kwocie 13.000,00 zł. Wskazany zatem w art. 14 ww. ustawy termin upływał w dniu 1.07. 2015 roku i do tego dnia pozwany mógł wypłacić świadczenie w pełnej wysokości, a dopiero od tego dnia pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Powódka poniosła koszty procesu w wysokości 7.967,00 zł: 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 4.350,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, a pozwany w kwocie 3.617,00 zł. Powódka wygrała proces w 36,80 % i zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu należy się jej od pozwanego kwota 2.931,86 zł z tytułu kosztów procesu, która została przez Sąd pomniejszona o koszty należne z tego tytułu pozwanemu ($3.617,00 \times 63,20 \% = 2.285,94$ zł). Stąd należy się powódce zwrot od pozwanego 645,92 zł tytułem kosztów procesu.

Ponadto w punkcie 4. wyroku Sąd obciążył strony – zgodnie z wynikiem procesu- wydatkami poniesionymi tymczasowo przez Skarb Państwa, wynikającymi z wynagrodzenia biegłej lekarza psychiatry, które wynosiło 496,00 zł. Powódka wpłaciła zaliczkę na poczet tych wydatków, która na skutek przeoczenia nie została wykorzystana, stąd zarządzono jej zwrot na rzecz powódki (pkt. 5 wyroku).

/SSO Mariola Klimczak/